

Ейліш Лейсі сиділа біля вікна вітальні на горішньому поверсі будинку на Фраярі-стріт, аж тут побачила свою сестру, яка швидко поверталася з роботи. Дивилася, як Роуз перетинає вулицю з осоння в затінок і несе нову шкіряну сумочку, яку придбала в Дубліні на розпродажу в універмазі «Клеріс». На плечах у Роуз – кофтинка кремового кольору.

Ключки для гольфу, які належали Роуз, стояли в передпокої; Ейліш знала, що за кілька хвилин хтось покличе сестру, і вона повернеться тільки тоді, коли вже спуститься літній вечір.

Заняття Ейліш із рахівництва вже майже закінчилися. На колінах у неї лежав підручник із систем бухгалтерського обліку, а на столі позаду – гробсбук, в який вона, як домашнє завдання з дебету й кредиту, вносила дані про щоденну діяльність компанії. Відомості про цю компанію вона записувала в професійному училищі минулого тижня.

Щойно Ейліш почувала, як відчинилися вхідні двері, то спустилася сходами. У передпокої Роуз тримала перед обличчям кишенькове люстерко. Уважно роздивлялася себе, підфарбовувала губи й накладала тіні

на повіки, а тоді оглянула себе у великому дзеркалі й поправила зачіску. Ейліш мовчки спостерігала, як сестра облизала губи, ще раз поглянула в кишенькове люстерко, а тоді його сховала.

З кухні вийшла мати.

— Чудовий вигляд, Роуз, — похвалила. — Ти будеш зіркою гольф-клубу.

— Помираю з голоду, — оголосила Роуз, — та навіть не маю часу, щоби чогось попоїсти.

— Потім я приготую і для тебе особливий чай, — пообіцяла мама. — А ми з Ейліш починаємо зараз.

Роуз полізла в сумочку і дістала гаманець. Відкрила його й поклала на полицю на вішалці один шилінг.

— Це якщо ти захочеш піти в кіно, — звернулась вона до Ейліш.

— А як же я? — здивувалася мама.

— А вона все тобі переповість, коли повернеться додому, — відказала Роуз.

— Дуже мило! — зауважила мама.

Усі дружно розсміялися, а відтак почули, як біля дверей зупинилася і просигналіла машина. Роуз одразу схопила ключки для гольфу і вийшла.

Згодом, коли мама мила посуд, а Ейліш витирала його, у двері постукали. Коли Ейліш відчинила, то впізнала дівчину, яка працювала в продуктивій крамниці «Келлі» поруч із собором.

— Міс Келлі послала мене із повідомленням для вас, — проказала дівчина. — Вона хоче побачитись із вами.

— Справді? — здивувалася Ейліш. — А вона не сказала навіщо?

— Ні. Вам просто треба прийти до неї увечері.

— Але чому вона хоче мене бачити?

— Господи, та не знаю я, міс. Я її не питала. Бажаєте, щоб я повернулася і спитала?

— Ні, все гаразд. Але ви певні, що це повідомлення для мене?

— Так, міс. Вона сказала, що ви повинні зайти до неї.

Оскільки Ейліш вирішила у будь-якому разі піти в кіно якось увечері, а до того ж ще й втомила від свого grosбуха, то перевдяглася, вбрала кофтинку й вийшла з дому. Проминула Фраярі-стріт і Рафтер-стріт, перетнула Ринкову площу й підійнялася пагорбом до собору. Крамниця міс Келлі була зачиненою, тож Ейліш постукала у бічні двері, що вели на горішній поверх, де, як вона знала, мешкала міс Келлі. Двері відчинила дівчина, яка прийшла до будинку раніше, й попросила зачекати в передпокої.

Тут Ейліш почула чиїсь голоси й рух нагорі, а тоді та дівчина спустилася й повідомила, що міс Келлі незабаром прийде.

Ейліш знала міс Келлі, але мама нічого не купувала в її крамниці, бо там було все дуже дороге. До того ж вона вважала, що її мати не любила міс Келлі, хоча не могла придумати для цього жодних причин. Кажали, що у міс Келлі можна купити найліпшу шинку в місті, найкраще вершкове масло і все найсвіжіше,

як-от вершки, та Ейліш не пригадувала, щоби хоч раз заходила до цієї крамниці, хіба що просто зазірала досередини, коли проходила повз і бачила міс Келлі за прилавком.

Міс Келлі поволеньки спустилася сходами в передпокій і увімкнула світло.

— Зараз, — мовила вона і повторила ще раз, неначе то було привітання.

Вона не всміхнулася.

Ейліш уже збиралася пояснити, що по неї посилали, і чемно спитати, чи доречно було зараз прийти, але погляд міс Келлі, яким та зміряла її з голови до ніг, змусив дівчину промовчати. Бачачи, як тримається міс Келлі, Ейліш задумалась, чи не образив її хтось у місті й чи це ніяк не пов'язано з нею самою.

— Ось і ти, — сказала міс Келлі.

Ейліш помітила кілька чорних парасольок, приставлених до вішалки.

— Я чула, що в тебе нема роботи, але ти добре розумієшся на цифрах.

— Правду кажете?

— О, та все місто, будь-хто, у кого є голова на плечах, заходять до моєї крамниці, тож я усе чую.

Ейліш подумала, чи не натякає вона на її матір, яка постійно ходила на закупи до іншої продуктової крамниці, та не була в цьому певна. Крізь товсті скельця окулярів міс Келлі було важко розгледіти вираз її обличчя.

— А ми тут щонеділі працюємо без продику. Звісно, інші магазини навколо зачинені. І до нас заходять усі: добрі, погані й байдужі. І, як правило, я відчиняю крамницю після меси, що о сьомій, а між кінцем меси о дев'ятій і до кінця меси об одинадцятій в моїй крамниці не протовпитися. Мені тут Мері допомагає, але вона і в кращі часи працює спустивши рукави, тож я шукаю когось кмітливого, когось, хто знав би людей і давав би правильно решту. Але тільки щонеділі, пам'ятай. В інші дні ми й самі впораємося. А тебе мені порадили. Я тут довідалася про тебе і платитиму сім шилінгів та шість пенсів на тиждень, тож це трохи зарадить твоїй мамі.

Міс Келлі говорила так, думала Ейліш, наче хотіла показати, яка вона ображена, щільно стуляючи губи після кожної фрази.

— Ото й усе, що я хотіла сказати. Можеш приступати у неділю, але прийди завтра і завчи всі ціни, а ми покажемо тобі, як працювати з вагами і хліборізкою. Тобі слід зав'язати волосся ззаду і придбати гарний робочий халат у «Ден Болджерс» чи «Берк О'Лірі».

Ейліш вже уявляла, як переповідатиме цю розмову матері і Роуз; їй хотілося придумати для міс Келлі щось розумне у відповідь, так, щоб це не прозвучало відверто грубо. Та замість цього продовжувала мовчати.

— То що скажеш? — спитала міс Келлі.

Ейліш зрозуміла, що не можна відмовлятися від такої пропозиції. Все ж ліпше, ніж нічого, а на цей час у неї інших справ таки не було.

— О так, міс Келлі, — погодилась вона. — Я почну, коли скажете.

— А в неділю можеш піти на месо о сьомій. Ми всі на неї ходимо і відчиняємо крамницю по закінченню меси.

— Чудово.

— Тож приходь завтра. А якщо я буду зайнята, то відправлю тебе додому, чи можеш насипати цукор в пакети, поки чекаєш, але якщо я не буду заклопотана, то покажу тобі усе, що треба.

— Спасибі, міс Келлі, — подякувала Ейліш.

— Твоя мати тішитиметься, що ти заробиш копійчину. І сестра теж, — запевнила жінка. — Чула, що вона дуже майстерно грає в гольф. А зараз йди додому і будь гарною дівчинкою. Можеш іти.

Міс Келлі повернулася й повільно рушила сходами нагору. Повертаючись додому, Ейліш вже знала, що її мати і справді буде щасливою через те, що її донька знайшла якусь можливість самостійно заробити, а от Роуз вважатиме, що робота за прилавком у продуктивій крамниці для неї не вельми годяща. Цікаво, чи скаже це Роуз їй відверто?

Дорогою додому вона зайшла до будинку своєї найкращої подруги, Ненсі Берн, і виявила, що їхня подружка Аннет О'Браєн теж там. Оскільки Берни мали на першому поверсі тільки одну кімнату, яка слугувала за кухню, їдальню і вітальню, стало зрозуміло, що Ненсі бажає поділитися з ними якимись новинами, частину

з яких Аннет, судячи зі всього, уже знала. Ненсі скористалася приходом Ейліш як приводом піти прогулятися, щоби вони перемовилися сам на сам.

— Сталося щось? — спитала Ейліш, коли вони вийшли на вулицю.

— Нічого не кажи, поки не відійдемо на мильо від цього будинку, — попросила Ненсі. — Матуся знає, що щось відбувається, та я їй не скажу.

Вони спустилися із Фраярі-Гілл, перетнули Мілл-Парк-роуд, попрямували до річки, а тоді пішли набережною до району Рінгвуд.

— Вона закрутила роман із Джорджем Шеріданом, — повідомила Аннет.

— Коли? — спитала Ейліш.

— На танцях в «Атенеумі» у неділю увечері, — уточнила Ненсі.

— А я думала, що ти не підеш.

— Та я не збиралася, але потім пішла.

— Вона танцювала з ним цілу ніч, — сказала Аннет.

— Я не танцювала, хіба що останні чотири танці.

А затим він провів мене додому. Але всі бачили. Дивно, що ти нічого не чула.

— І ти збираєшся знову зустрітися з ним? — спитала Ейліш.

— Не знаю, — зітхнула Ненсі. — Може, просто зустріну його на вулиці. Вчора він проїжджав повз мене і просигналив. Коли б там була ще якась дівчина, тобто хтось, хто йому до вподоби, він би з нею станцював,